

Underbilag 2 til Bilag 11.

København, den 25. Marts 1926.

Under 4. dennes har Justitsministeriet — Brev Nr. 2972, Journal 2. K. 1925 Nr. 2342 — efter Anmodning fra Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916 udbedt sig en Erklæring fra Dommerforeningen med Hensyn til de i Forslagets § 36 indeholdte Bestemmelser om Forkyndelse ved Postvæsenet af Stævninger m. v.

Saaledes foranlediget skal man udtale følgende:

Bestyrelsens Flertal formener, at den foreslaaede Ordning er besværligere og mere tidsspildende end den nuværende, og at den vil medføre en ikke ringe Ulejlighed og Kontrol med dermed flydende Ansvar for Retskontorerne. Det vil saaledes være fornødent paa disse at føre Fortegnelse over alle indleverede Forkyndelsesdokumenter og at forsyne ikke blot de originale Dokumenter, men ogsaa de indleverede Genparter med Berammelsespaategning, for saa vidt man ikke vil foretrække at tilbagevende Originalen til Rekvirenterne, for at de kan paaføre Genparten Berammelsespaategningen. I begge Tilfælde foranlediges der en Korrespondance med Rekvirenterne, da der, saafremt den første Fremgangsmaade følges, ved Indkaldelser til Retten maa gives Rekvirenterne Underretning om, til hvilken Tid Sagen er berammet. Det skal i denne Forbindelse bemærkes, at der særlig ved Underretsstævninger som Regel ikke blot ved Begæring om Stævningens Forkyndelse vil medfølge Genparter af denne, men ogsaa Genparter af de i Stævningen paaberaabte Dokumenter — ofte et ikke helt ringe Antal —, og selv om det i Motiverne fremhæves, at der ikke paahviler Retskontorerne nogen Pligt til at konferere Genparterne med Originalen, kan en nærmere Undersøgelse af de medfulgte Dokumenter dog ikke undgaas, for at konstatere, at det virkelig er de i Stævningen paaberaabte.

Af det udviklede vil endvidere skønnes, at Dommeren ved Sagens Paadømmelse i Tilfælde af sagsøgtes Udeblivelse vil kunne komme til jævnlig at dømme over sit eget Personales mere eller mindre korrekte Fremgangsmaade.

En Forkyndelse ved Postbude vil formentlig ogsaa hyppigt medføre, at Brevet ikke har kunnet afleveres til en dertil legaliseret Person, fordi der ingen saadan træffes, og medens Stævningsmanden som Regel under lignende Forhold vil forsøge at oplede den paagældende, vil der ikke levnes et Postbud, der skal passe sin Rute, Tid hertil, ligesom han ej heller kan ventes at ville omfatte denne Del af Gerningen med samme Interesse som de nuværende Stævningsmænd.

Under Hensyn til det anførte turde den foreslaaede Reform være at fraraade som hverken praktisk eller tiltrængt undtagen maaske — som Mindretallet er tilbøjeligt til at antage — for de Landjurisdiktioners Vedkommende, der har Sæde udenfor København og Frederiksberg.

Et enkelt Medlem har i saa Henseende særlig henledet Opmærksomheden paa, at Spørgsmaalet maaske mest praktisk kunde løses ved, at man autoriserede Landpostbudet som Stævningsmand.

P. B. V.

I Ærbødighed

Chr. Hattensen.

Til Justitsministeriet.